

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

МѢСЕЧНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ

ГОД. XVII.

АВГУСТЪ 1908 Г.

БРОЙ 8

Д-ръ Т. И. Скотъ.

Евангелизиране на нехристиянския свѣтъ.

Нѣкои сж твърдѣли, какво мисионеритѣ сега ваблѣгали повече на етично учение откопото на полемика противъ пантеизма, политеизма, идолопоклонството и други езически недѣлности. Чистата, сладостна свѣтлина, благородството, възвишеното, христоподобното заставляватъ езичниците да излѣзатъ изъ своитѣ твърдели на тъмнина. Но просвѣтенитѣ въ нехристиянския свѣтъ сега не искатъ да ги наричатъ „поганци“ и „езичници,“ по-неже се срамуватъ отъ идентѣ, шо тѣзи думи означаватъ. И безъ да възповѣдватъ християнството, мнозина наушатъ старата си мисль и практика и възприематъ християнско настроение, и до толкова биватъ евангелизирани.

Като пиша тѣзи редове прѣдъ менъ стои „Ариа Патрика,“ седмичния органъ на обществото Ариа Сомаджъ, посвѣтено на религиозни, морални, социални, възпитателни и економични въпроси. Това е хиндузки вѣстникъ, който зашъщава реформи, и прѣдставлява обширно движение, нагледъ враждебно на християнството, а въ сжщностъ проникнато отъ много християнски привциии. Въ броя прѣдъ мене редакторътъ е написалъ уводна статия озаглавена: „Едно славно начина-

ние.“ Това „славно начинание“ се отнася до една социална конференция въ Индия, дѣто се прѣкарала „резолуция, която осжжда сегашната кастова система, и прѣпоръчва подигане социалното положение на бенгалскитѣ отъ долня каста хиндузи. Редакторътъ казва: „Конференцията не се свърши съ димъ“, на човѣкъ отъ долня каста било дадено почетно мѣсто на платформата. Брахмини и други обядвали заедно безъ различие на каста, което бито „побѣда на социалната демократия надъ социалната аристократия,“ фактъ, шо редакторътъ по-нататѣкъ казва, показвалъ „силно течение на дѣното на индийския нацпоналенъ животъ.“ Трудно е за единъ европеецъ да схване голѣмата промѣна, шо това означава за Индия. Въ свещения градъ Мутра, гдѣто методизмътъ е спечелилъ най добритѣ си побѣди въ Индия посрѣдъ *мехтаритѣ* (метачитѣ); но прѣди тѣзи отъ долня каста трѣбало съ гласъ да казватъ кастата си, както викали прокаженитѣ посрѣдъ старитѣ евреи, за да избѣгватъ всички осквѣряващата имъ сѣнка. Въ вѣстника шо е прѣдъ мене, редакторътъ казва: „като обрашеникъ хиндузинътъ отъ най-долня каста намира се социално издиг-

натъ. Единъ мяхтаръ (метачъ), чието до-
пиране е нечистота, или единъ чандалъ,
чието сѣнка е мерзостъ, когато стане хри-
стианинъ, може не само да бѣде приетъ,
но и да получи почетно мѣсто въ дома
на единъ хиндузинъ.“ И тъй този ре-
дакторъ, противникъ на християнството,
намира надежда за спасение на своя на-
родъ въ реформата, що вижда въ горѣ-
споменатото движение, то естъ, той иска
да ги избави отъ номинално християн-
ство, като имъ спомогне да схванатъ ду-
ха на това християнство. По-нататкъ
той казва: „Една отъ най-свѣтлитѣ въз-
можности на това епохално движение ще
бѣде тази, че християнскиятъ проведи-
телъ ще направи постояненъ *халтъ*.“
Християнството прави „*халтъ*“ въ тази
работа само, когато спечели пълна побѣ-
да. Неговата свѣтлина и мощъ и хуман-
ность сж принудили хиндуизма да усвои
християнска практика. Хиндузитѣ сж бе-
ли принудени да се отнасятъ по-човѣшки
къмъ своитѣ еднородци отъ най-долна
каста. У тѣзи реформатори е сега на
мода състрадателно и покровителстве-
но да пишатъ за „потиснатитѣ класи.“
фраза, що тѣ сж заимствували отъ ранор-
титѣ на методисткитѣ мисли! И дѣйстви-
телно хиндуизмътъ е организиралъ въ
Бомбай „мисия“ за тѣзи „потиснати кла-
си.“ По сжщия начинъ евангелието при-
нудило хиндуизма да излѣзе въ стари-
тѣ си твърдели и да усвои християнска
практика, чрѣзъ калциевата свѣтлина на
истината, що е направила необитаема ста-
рата тъмнина. Така отстъпва идолопоклон-
ството. Политеизмътъ е глупостъ и трѣба
да бѣде напуснатъ; свлнатата твърдиня на
пантеизмътъ се прѣдава отъ този редак-
торъ и неговитѣ другари арийци; бракътъ
на момичета въ дѣтека почти въз-
растъ става глупавъ и жестокъ; усвоява
се обща протекция (покровителство) на
дѣца; втори бракъ на вдовици намира
насърдчение. Хиндузитѣ се считатъ за-
ставени да отварятъ сиропиталища за да
запазятъ сирачета отъ християнски кон-
тролъ. Възпитанието на жената е стана-

ло на мода и се счита за най-велика
нужда на врѣмето. По този начинъ хин-
дуизмътъ се вижда принуденъ да излѣзе
изъ онѣзи стари езически замѣци и да влѣзе
въ християнството, що той не иска по име
да усвои. Всичкитѣ вънкашни позиции
падатъ съ усвояването на тѣзи отличи-
телно християнски реформи. Въсоеветъ на
поганството биватъ изпжждани отъ Хри-
стовото евангелие, макаръ и не въ Него-
вото име. За мисионера е много интересно
да гледа на този резултатъ отъ своето
дѣло, и приятелитѣ на каузата трѣба съ
радостъ да приематъ този явенъ плодъ
на миситѣ като великъ триумфъ на
евангелието.

Трудно е да се прѣцѣни или да се
прѣдстави като таблица този резултатъ
отъ евангелизирането. Той е, обаче, тъй
дѣйствителенъ както статистиката на ра-
ботяща църква, която статистика послѣ-
дува на свое врѣме. Църквата въ сегаш-
но врѣме, въ кое и на е отъ нашитѣ голѣми
мисийски полета, съставлява само
малка частъ отъ дѣйствителни триумфи
на евангелизирането. На далечния из-
токъ — въ Индия, Китай, Корея и Япония
— има силно брожение и събаряне на
старото поганство, по-силно отъ онова на
което отстъпилъ Римъ въ Константинова
вѣкъ. Общиятъ факторъ на тозе фактъ
може да се кристализира въ слѣднитѣ два
пункта: първо, на всѣкъждъ се забѣлѣзва
по-голѣмо почитание къмъ Библията и
по-прилѣжно изучаване на тази свещена
книга; второ, изказва се по-голѣмо по-
читание къмъ И. Христа. Ние имаме
удивителни отстъпки въ полза на тѣзи
факти отъ нехристияни въ нашитѣ голѣми
мисийски полета. Единъ хиндузинъ,
Кешабъ Чандаръ Сенъ, е казалъ: „Хри-
стосъ, не британски байонети, вла-
дѣе Индия.“ Главенъ Сѣдия Рападъ, сжщо
хиндузинъ, казалъ: „сѣдружеството на
идолопоклонството вскопява понятието за
Бога.“ Единъ високопоставенъ мандаринъ,
главенъ директоръ на народното просвѣ-
щение въ Нанкинъ, Китай, слѣдъ като
приелъ Новия Завѣтъ, казалъ на единъ

му име значи заякъ (*У*) едно (*ицз*), момче (*ро*), или първородното момче въ годината която захваща съ съзвѣздието заякъ. Той е роденъ на 14 януари 1867 г.

Името на майката е Тоши (*сѣтла*). Ми (*три*), Камя (*между първороднитѣ*). По-ясно прѣведено името значи: Първородното свѣтло отъ три дѣца. Като обяснихме имената на бащата и на майката, сега ще разгледаме имената на дѣцата. Тѣ сж петъ момчета съ слѣднитѣ имена по реда на възрастта имъ: Кеничи, Кенджи, Кензанъ Широ, Горо. Семейното име е Сасамури. Значението на първото име е *Кенз* (направи), *ици* (едно); второто е *Кенз* (направи), *джи* (два); третото е *Кенз* (направи), *занз* (три); четвъртото е *Ши* (четири), *ро* (момче); или четвъртото момче, а бебето е *Го* (петъ), *ро* (момче) или петото момче. Не щѣте ли да чуете нѣкой да ви вика: „Направи малка бамбукова гора?“ или въ училище учителятъ да казва: Нека момче, номеръ три‘ се изправи и каже урока си. Струва ми се, че не бихте обичали това, ала този изглежда да е удобенъ начинъ за различаване дѣца. Ако нѣкой срѣщне на улицата едно момче, ако иска да знае, той трѣба да пита: имашъ ли други братия? но ако срѣщнеште Кеничи Сасамури, той щѣше да знае безъ да пита, че е „*Направи едно*“, или ако срѣщнеште момченцето Горо, той щѣше веднага да разбере, че е „петъ момче или петото момче.“

Негрътъ Уилямъ Гладстонъ и и неговитѣ родители.

Прѣзъ цѣлия денъ бѣ плѣскалъ дъждътъ по покривитѣ на една купчина негърски къщи. Ала къмъ заникъ слънце, дъждътъ спре, и нѣколко негърчета се възползуваха отъ това прѣкъсване на проливния дъждъ и отиваха на дюгения. Скромното домашно стопанство на негритѣ по необходимостъ ги карало да ходятъ два три пѣти на денъ на дюгения. Ала малкиятъ Уилямъ Гладстонъ не се присъе-

дини къмъ приятелитѣ си. Той бѣше се сгугушилъ на коритото на прѣдния дворъ и разгледваше въпроса за своето просъществуване. Очевидно той дойде до неудовлетворително заключение, защото стана, ритна нѣколко пѣти коритото, и послѣ излѣзе и тръгна безцѣлно надолу изъ улицата. Той бѣше рѣшилъ, че свѣтътъ е лошо мѣсто за малки момчета негърчета. Той не обичаша да въръ свѣтъ, дѣто вали толкозъ дъждъ, че баща му не можеше да намери работа и майка му не можеше да земе дрѣхы за прае. Не му се стоеше у дома, защото водата течеше прѣзъ покрива. Не му се излизаше, защото обувкитѣ му течаша. А тъй лошото бѣше, че нѣмаше хлѣбъ за вечеря.

И тъй той се отправи къмъ училището и сѣдна прѣдъ училищното здание да размислява. Случи се, че тъкмо по онова врѣме директорътъ излизаше за вечернята си разходка. Този младъ мъжъ имаше велики и благородни идеи за дълга си къмъ своитѣ шарени братия, които до тогава твърдѣ слабо познаваше. Когато той видѣ малкото загрижено лице на Уилямъ Гладстонъ, облѣченъ въ ветѣхъ изтърканъ джакетъ и въ дамски обувки, два три пѣти по-голъми отколкото би били собственитѣ негови обувки, той не се засмѣ. Напротивъ, нѣщо като че му задави гърлото. Като пристъпи до момчето, той благосклонно сложи ржката си на рамото му. „Що ти е Уилямъ? Много дъждъ ли?“ Тогазъ Уилямъ разказа съ жалостенъ гласъ: „Майка ми нѣма дрѣхы да пере, и баща ми не може да копае изби, и всичкитѣ жълти цвѣти се развалиха отъ водата, що падна на тѣхъ.“ И слѣдъ като разказа жалостната си повѣсть, величината на неговата мизерия му направи още по-силно впечатление и той заплака. „Горкото момче,“ каза симпатичния директоръ, това е жално. Но не дѣйте плака вече. ще поправимъ това.“

И тъй, съ благотворителни намѣрения той слѣзълъ въ къщата, дѣто живѣли родителитѣ на Гладстона и подарилъ на бѣднитѣ хора една банкнота отъ петъ до-

лара (25 лева). Колко добръ се почувствува той? Той помогна на крайно сиромаси хора, които сега ще могат да си купят хлѣбъ и месо, да поправят дупката на покрива, и да купят на Уилямъ Гладстонъ нови обувки. Той си прѣдставяше идеално състояние на установено изобилие въ дома на Уилямъ Гладстонъ. Уви! Той отистина малко познаваше характера на Хамовитѣ синове.

Уилямъ Гладстонъ пакъ ходеше на училище съ дамски обувки, покривътъ сѣ течеше, ала свѣтътъ бѣше прѣлестно мѣсто най-послѣ за малки негрѣчета. Въ пълна неизвѣстностъ за причината на Уилямовата радостъ, защото не виждаше явна промѣна въ обстоятелствата му, директорътъ поиска смѣтка за какъ била изживена поларената отъ него парична помощъ. „О ние направихме угощение и много весело прѣкарахме. Викахме свирачи и купихме сладоледъ, сладки пити и бонбони; и всички наши хора дойдоха. И мама каза, че тя ви е крайно благодарна.“

Да, Уилямъ Гладстонъ бѣше крайно благодаренъ. Този бѣше свѣтътъ денъ въ негова тъменъ животъ. Що отъ това, че вѣмаше обувки? Той имаше свѣтло мѣсто на което можеше да обрѣща погледитѣ си. Що отъ това, че на другия денъ той прѣкара боъ ядене? Той бѣше ялъ нѣколко чешни сладоледъ миналата вечеръ. Истина, покривътъ си остана непоправенъ, и цѣфтията си останаха повѣхнали. Но нищо отъ туй; може би че не шѣше вече да вали дѣждъ. *М. А. Гилбертъ.*

Неизмѣнността на безвѣрието.

Нека спомена единъ фаталенъ недостатѣкъ на безвѣрието, именно послѣдиптъ му. Само този недостатѣкъ е до статѣченъ за осжждане теорията на безвѣрието. Нека допуснемъ за малко, че безвѣрието е право и че християнството не е доказало притезанията си. Какво

шѣхме да спечелимъ? По-скоро трѣбаше да питамъ. какво шѣхме да изгубимъ? Нѣма да разкажа, колко шѣхме да изгубимъ, ала ние шѣхме да изгубимъ най-славното тържество, що се е появявало нѣкога въ човѣшкия животъ; шѣхме да изгубимъ вѣрата, що е дала силнитѣ побѣди, които тѣй славно сж увѣнчали християнскитѣ вѣкове; шѣхме да изгубимъ надѣждата, що вѣчно извира въ християнското сърдце; шѣхме да изгубимъ християнската любовъ, що е принесла такъвъ богатъ плсдъ въ филантропичнитѣ прѣдприятия, които сж благословили вѣка, въ който живѣемъ. Ала нѣщо по-вече, шѣхме да изгубимъ единичкия великъ и възвишенъ символъ на вѣрата, който е издигналъ империи отъ резетата имъ и е отбилъ течението на вѣковетѣ отъ канала му за да отвори пътя за най-крѣпката цивилизация, що е нѣкога виждалъ свѣтътъ.

Символътъ на безвѣрието не извършва нищо. Та какъ може? Това е символъ, който казва: „Богъ е неоткритъ и непознатъ. И-усъ Христосъ е само човѣкъ. Бждащето на човѣшката душа е съвсѣмъ неизвѣстно“. Кой се нуждае отъ такъвъ символъ на вѣра? Нѣма нищо привлекателно въ него, нищо вдѣхновително, нищо за което биха дали хора живота си. Приброее великитѣ черти на нашата модерна цивилизация — църкви, училища, филантропични заведения. Безвѣрието не е съградило ни едно отъ тѣхъ. То нѣма нито една болница на свой кредитъ, ни едно сиропиталище, ни едно училище, ни едно светилище за поклонение. Християнството е било строителътъ на благотворителнитѣ заведения на вѣковетѣ. Срѣщу бѣдния символъ на безвѣрието християнството прѣдставя привлекателенъ, вдѣхновителенъ, побѣдоносенъ символъ на вѣрата, който гласи: „Богъ-Творецъ, Отецъ И-усъ Христосъ, човѣкъ и богъ. Безсмъртие, славна положителностъ“. Това е вѣрата на християнскитѣ вѣкове, единичката велика, побѣждаваща вѣра на този свѣтъ. Има нѣкои нѣща много добри за да не бждатъ истинни. Нашата християн-

ска вѣра е едно отъ тѣзи нѣща. И добръ правимъ дѣто пѣемъ:

„Вѣра на нашиятъ отци, света вѣра!
Тебъ ще бждемъ вѣрни до смъртъ“.

Начини на молене.

1. *Формалниятъ* начинъ — когато молитвата е просто форма на думи, безъ сърце; или когато се дължи на силата на *навикъ*, що е изгубилъ дѣйствителната си мощъ като мотивъ.

2. *Бързиятъ* начинъ — когато молящиятъ се бърза и гледа по-скоро да свѣрши неприятна и тежка длъжностъ — длъжностъ, отистина, но не радостъ, и за туй гледа по-скоро да се освободи отъ нея.

3. *Егоистичниятъ* начинъ — когато дѣйствителниятъ мотивъ е ние да получимъ желаното благословение — да използваме молитвата за свое прѣдимство или удоволствие.

4. *Импульсивниятъ* начинъ — когато се молимъ, както ни подбуждатъ усѣщанията, и когато сме разположени — безъ опрѣдѣленъ планъ за молитва въ нашия животъ или благочестиво навикновение.

5. *Невѣрниятъ* начинъ — безъ дѣйствителна вѣра въ Божиитъ обѣщания, или повѣрително очаквание че ще получимъ това що просимъ.

6. Напротивъ има *смисленъ* начинъ молене, когато размишляваме за Бога и разумно схващане и естеството на молитвата и доброто, що търсимъ.

7. *Усърдниятъ* начинъ — когато вниманието ни и сърдечното ни желание сж попълнати въ просбата, и ние сме рѣшени да постоянствуваме.

8. *Повѣрителниятъ* начинъ — когато доказваме съ дѣтеки духъ; вѣрвайки първо, че Божиитъ обѣщания оправдаватъ молитвата, и послѣ че ние доказваме при единъ Отецъ, който може и иска да ни благослови.

9. *Състоятелниятъ* начинъ — то е съ когато живѣемъ както се молимъ, и тъй ходимъ по Бога, че имаме увѣреностъ да получимъ благословението, що просимъ.

10. *Духовниятъ* начинъ — когато тъй култувираме познание съ Светия Духъ, че Той първо вдъхва въ насъ желанията, що ние изказваме въ молитва.

Отъ горнитъ начини на молене лесно можемъ позна защо често не сполучаваме въ молитвитъ си, и какъ можемъ да сполучемъ.

Генералъ Ричоти Гарибалди.

Ето какъ описва генерала Гарибалди единъ пасторъ американецъ, който при посѣщението си въ Римъ, билъ поканенъ на обѣдъ въ дома на генерала въ този градъ.

„Генералъ Гарибалди е веселъ на шейсетъ една години старецъ. Лицето му е широко и чертитъ му видни; той ходи съ патерици, понеже е билъ раненъ въ ногата си въ гръцко-турската война въ 1870 г., когато командувалъ 1,800 войници. Семейството му състои отъ съпругата му, седемъ сина и три дѣщери. Най-възрастния му синъ зельъ участие заедно съ него въ гръцко-турската война; другъ неговъ синъ се билъ въ революцията

противъ прѣдсѣдателя Кастро въ Венецуела.

„Генералъ Гарибалди е мжжъ съ обширна опитностъ и е билъ депутатъ въ италианския парламентъ, ала той подалъ оставка, защото вѣрва въ републиканска форма на управление. Той стои на чело на Гарибалдийцитъ, които броятъ 100,000 души и всички вѣрватъ въ народно управление. Въ 1900 г., когато безъ малко шѣла да избухне война между Австрия и Италия, около 32,000 Гарибалдийци се записали войници да се биятъ за Италия. Единъ виденъ офицеръ на италианското правителство казалъ на генералъ Гарибалди, нѣколко деня слѣдъ

горията случая: „Ние не ви разбираме; вие казахте, че нѣмате организация или дружество съ формулирани правила, ала въ единъ день вие можете да запишете 32000 войници“. Генералътъ отговори: „Азъ съмъ републиканецъ и вѣрвамъ въ републиката като най-добра форма на управление, и тѣзи войници, които сж се записали, вѣрватъ сжщото; това е свързката, що ни свързва.“ Въ това свиждане генералътъ казаше: „Италия е единичката страна, дѣто хората живѣятъ за удоволствието на живота, защото е най-приятното мѣсто на земята за живѣне. Италия е голѣма земеделска страна както и земя съ изящни искусства. Тя произвежда много грозде и много вино, което е много ефтино. Има излишѣкъ отъ вино, който трѣба да се изнася. Италия се нарича земя на съдържатели на квартири, защото въ нея всѣкога има напливъ отъ туристи, отъ които най-голѣмото число сж американци. Има много анархисти въ Италия, причината на които се намира въ материялно утѣсненото положение на населението. Италианецътъ спазва своята тождественостъ, кадѣто и да отиде и не бива асимилиравъ, както германцитѣ и други европейци. Едно добро нѣщо има у италианцитѣ, че тѣ много бърже се увеличаватъ, и за всѣко германско дѣте, що се ражда има три италиански, а за всѣко италианско дѣте, три славянски дѣца“.

„Въ отговоръ на въпроса: защо италианцитѣ работятъ повечето по желѣзнопътни линии? генералътъ каза: „Италианцитѣ сж добри работници, трудолюбиви, честни издържливи, пскорни и работятъ много евтино, много по-евтино отъ други. Много села въ Южна Италия запустѣватъ, защото селянитѣ сж се научили, че могатъ да спечелятъ по-вече пари въ други страни и сж винаги готови да отидатъ, гдѣто могатъ да подобрятъ положението си. Азъ помагамъ за изпращанieto на италианци въ Австралия, защото тамъ има по-добри случаи за тѣхъ, отколкото гдѣ да е другагдѣ, и климатътъ тамъ е прѣвзходенъ. Живоистството и скулптурата се

вършатъ искусно отъ много мъже и жени въ Италия, и кадѣто и да отидете въ нашата земя ще видите най-хубавитѣ художествени творения. Италианецътъ обича хубавото, и кадѣто и да иде, той ще помага, на хората да схващатъ и да обичатъ художественото“.

„Не е вѣрно каза той, че чужденци не можали да пиятъ нашата вода, защото италианската вода е изворна, и е отъ два вида; една лека, и друга тежка, въ която има въглеродъ. Мнозина туристи идатъ отъ страни, дѣто виното е скъпо, и като го намиратъ тукъ толковъ евтино, тѣ гледатъ да намѣрятъ претекстъ да пиятъ вино вмѣсто вода и за туй казватъ, че не било здравословно да пиятъ вода въ Италия.“

„Националното ни ястие е макарони, ала вие американци сже ни разгледали; вие ядете много мѣсо. Ако вашето население продължава да се увеличава прѣзъ идещитѣ двайсетъ години, не ще можете да доставите доволно мѣсто. Ние ядемъ повечето растителна храна; тази храна е по-евтина и по-здравословна“.

„Питахъ го: какъ могатъ да станатъ хората по-добри морално, и той отговори: „Съ по често употребление на тоягата“, и послѣ смѣйки се той пакъ каза: „Блаблията казва: Когото Богъ обича, наказва го, и бие всѣкого сина, когото приема, като прибави: Баща ми казваше: Италия нѣма да се поправи, додѣто всѣко италианче не получава четиридесетъ прѣжчи всѣка заранъ“. Струва ми се, че и нѣкои американчета щѣха да станатъ по-добри мъже, ако получаваха сегизъ тогизъ по нѣколко прѣжчи.“

„Генералъ Гарибалди не е членъ на нѣкоя църква, но той е членъ на масонска ложа и е билъ великъ майсторъ. Той бѣше поканенъ да държи рѣчь на Всемирния Съборъ на Недѣлнитѣ Училища, държанъ въ Римъ на 18 миналий м. май, и въ своитѣ бѣлѣжки той каза „Ние сме се опитвали дълго врѣме да подобримъ, да подигнемъ, да цивилизуваме и реформираме обществото съ сабята и байонета,

ала вие американци сте избрали по-добрия, по-сигурния начинъ — евангелския — и вие напредвате по добръ отъ насъ;“ за които бѣлѣжки той бѣше грѣмко аплодиранъ отъ голѣмото множество въ Методистката църква на „Вия Сетембре“.

* *

„Госпожа Гарибалди е изтъчвена и обрзована госпожа, и сега събира 2,000,000 лева за основаване обществена болница на островъ Капрера, дѣто да могатъ даромъ да се приематъ и лѣкуватъ бѣдни италивци. За това свое благотворително дѣло тя получава заслужени похвали. Една отъ дѣщеритѣ ѝ принадлежи на англиканската църква, на която принадлежи и сама госпожа Гарибалди; другата, госпожица Италия, е учителка въ колегиата Крандонова Зала, методистко училище за млади жени въ Римъ. Тя каза: „азъ не разбирамъ, какъ могатъ американци християни да си губятъ времето въ разгледване на стари развалини тукъ. Азъ съмъ много заета съ училището и съ църковната си работа тукъ за да намирамъ време за това. Освѣнъ това ми-

ся, че по-голѣма полза мога да принеса като помагамъ на други.“ Тя е била възпитана въ Дѣвическата Колегия, Балтиморъ, Америка. Забѣлѣжка била направена на г-ца Гарибалди, че трѣба да се гордѣе, дѣто е внучка на великия Генералъ. „Гордѣя се за това“, казада тя, „ала още по-вече се гордѣя, дѣто съмъ учителка въ Недѣлното Училище на Методистката църква въ Римъ“. Тя има първоначаленъ класъ отъ момченца и момиченца, които учи съ най-живо участие. Тя посѣщава два три пѣти въ годината всѣки членъ на класа си, и ако нѣкои сж болни, посѣщава ги по често.

Семейството има голѣма колекция отъ разни нѣща и домашни артикули, що принадлежали на прочутия Генералъ Гарибалди. Показаха ми сабята, фуражката, пушката му, сжщо и двѣ свѣщи, що направили, когато живѣлъ въ Сгатенъ Айландъ, Америка. Въ Римъ има хубава, колосална конна бронзова статуя на Генералъ Гарибалди, която почива на гранитна основа; на четиритѣ ѝ страни бронзови класически групи.

„КНЯЗЪТЪ НА МИРА“

отъ Уилямъ Дженингсъ Браянъ, кандидатъ на демократическата партия за прѣдсѣдателството на Съединенитѣ Щати.

(Извлечение изъ сказката държана прѣдъ Генералната Конференция въ Балтиморъ миналий м. май.)

Ако бихъ искалъ да прѣдставя аргументъ въ полза на божеството на Исуса Христа, не бихъ почналъ съ чудеса или тайни или съ теория за умилостивлението. Почналъ бихъ, както почва Карнеги Симпсонъ въ книгата си озаглавена: „Фактътъ Христосъ“. Почвайки съ факта, че Христосъ е живѣлъ, той доказва, че не може чедовѣкъ да разгледва този безпоренъ фактъ безъ да чувствува нѣкакъ, че този фактъ се отнася до онѣзи, които сега живѣятъ. Той казва, че човѣкъ може да чете за Александра, за Цезаря и за Наполеона, и да не чувствува, че се касае лично за

него; но че когато чете човѣкъ, че Христосъ е живѣлъ, и какъ е живѣлъ, той чувствува, че нѣкакъ си има хорда, що се простира съ онзи животъ до негова. Като той изучава Христовия характеръ, той дохожда да съзнае извѣстни добродѣтели, що реднефно изпъкватъ — чистота, смирение, прощаващъ духъ, и невзмѣрима любовь. Авторътъ е правъ. Христосъ прѣдставя примѣръ на чистота въ мисль и животъ, и човѣкъ съзнавайки своитѣ несвършенства и скърбеи за своитѣ недостатъци, намира вдхновение въ Тогова, който е билъ въ всячко изку-

шенъ подобно намъ, но е билъ безгрѣшенъ. Струва ми се, че тукъ именно можемъ да намѣримъ начина, по който да узнаваме да ли притежава човѣкъ истинския Духъ. Ако той намѣри въ Христовата безгрѣшност вдъхновение и побуда къмъ по-голямъ усилие и по-висше живѣяне, той е истински послѣдователъ Христовъ; ако ли, отъ друга страна, той отблъсне изобличението, що прѣдставя Христовата чистота, той ще бѣде наклоненъ да се съмнѣва за божеството на Исуса Христа и да се извинява, за дѣто не е Неговъ послѣдователъ.

Смирението е рѣдка добродѣтелъ. Ако е човѣкъ богатъ, той се гордѣе съ своето богатство; ако е образованъ, гордѣе се съ своето учение. Нѣкой си е внушилъ, че ако единъ стане смиренъ, той скоро се възгордѣва съ своето смирение, Христосъ, обаче, който е притежавалъ всѣка сила, е билъ самото олицетворение на смирението.

Най-трудната отъ всички добродѣтели за култивиране е прошаващиятъ духъ. Отмѣщението като че ли е естествено за човѣшкото сърце; отплата на единъ неприятели е общъ грѣхъ. Популярно дори се е считало да се хвали човѣкъ съ отмѣстителността си; едно врѣме на паметника на единъ герой надписътъ гласилъ, че той отплатилъ и на приятели и на неприатели по-вече отколкото получилъ. Това не е духъ Христовъ. Той е училъ прощение, и въ оная неподобна молитва, що Той оставилъ като образецъ за нашитѣ прошения, Той направи нашата готовност да прощаваме мѣрката, съ която и ние можемъ да просимъ прощение. Той не само е училъ прощение, ала е и одѣлоторилъ и Своитѣ учения въ живота Си. Когато онѣзи, които Го прѣслѣдвали, Го довели до най-позорна смъртъ, Неговиятъ духъ на прощение се издигналъ по-горѣ отъ Неговитѣ страдания, и Той се молилъ: „Отче, прости имъ, защото не знаятъ що правятъ!“

Ала любовта е основата на Христовото вѣрую. Свѣтътъ и по-напрѣдъ е познавалъ любовта; родители сж обичали

чадата си, и чада родителитѣ си; съпругътъ е обичалъ съпругата си, и съпругата съпруга си; и приятелъ е обичалъ приятеля си; ала Исусъ даде нова дефиниция на любовта. Неговата любовъ бѣше тъй безпрѣдѣлна, както морето; нейнитѣ граници сж били тъй разширени, че дори и неприятели не можелъ да ги измине. Други учители сж се старали да управляватъ живота на своитѣ послѣдователи съ правила и формули, ала Христовиятъ планъ бѣше, първо да очисти сърцето, и слѣдъ туй да остави любовта да направлява стѣпките,

Тайната Исусъ.

Какво заключение да се извлече отъ живота, ученията, и смъртта на тази историческа фигура? Възпитанъ въ дърводѣлски дюкенъ; безъ да знае друга литература освѣнъ библейската; безъ да се запознае съ живущи по онова врѣме философи, или съ списанията на умрѣли мъдrecи, този младъ мъжъ събралъ ученици около Си, промуглиралъ по-висшъ мораленъ законъ отколкото е познавалъ нѣкога свѣтътъ, и се прогласилъ Месия. Той училъ и вършилъ чудеса нѣколко кратки мѣсеца, и послѣ билъ разпнатъ; Неговитѣ ученици се прѣснали, и мнозина отъ гѣхъ били умъртвени; Неговитѣ притезания били оспорвани, Неговото възкрѣсение отрѣчено и Неговитѣ послѣдователи гонени, и сѣ пакъ отначало Неговата религия се е разпространила, до като сега милиони зематъ съ почитание на устнитѣ си Неговото име, и хиляди сж били готови по-скоро да умратъ отколкото да прѣбдаватъ върата, що Той е вложилъ въ сърцата имъ. Какъ да си обяснимъ Исуса? „Какво мислите за Христа?“ По лесно е да приемемъ, че е божественъ, отколкото да обяснимъ по кой да е другъ начинъ това, що е говорилъ, вършилъ и що е билъ. И по-голямъ вѣра имамъ дори отъ по-прѣди, откакъ съмъ посѣтилъ Изтокъ и видѣлъ успѣшната борба, що християнството води противъ религиитѣ и философиитѣ на Изтокъ.

Радвамъ се, че нашиятъ Небесенъ Огнецъ не направи да зависи мирътъ на човѣшкото сърце отъ трупането на богатство, или отъ осигуряването социално или политическо отличие, защото и въ двата случая твърдѣ малцина биха се радвали на този миръ; ала когато Той направи мира награда на непорочна прѣдъ Бога и човѣка съѣсть, Той го направи достиженъ на всички. Сиромаситъ могаѣ да си го усигурятъ тѣй лесно, както и богатитѣ, социално отхвърлениятъ тѣй лесно както и водителътъ на общество, и най скромниятъ гражданинъ наравно съ онѣзи, които упражняватъ политическа власть.

Провидение, молитва, безсмъртие.

На онѣзи, които сж остарѣли въ вѣрата, нѣма нужда да говоря за мира, що се намира въ вѣрването въ управляващото провидение. Христосъ учи, че нашиятъ животъ е скжпоцѣренъ прѣдъ Бога, и поети сж подели темата и сж я втъкали въ безсмъртни духове. Никой небогословенъ писателъ не е изказалъ похубаво идеята отколкото Уѣнямъ Кжленъ Браянтъ въ „Одата на една водна птица.“ Слѣдъ като слѣдва скитанията на прѣлетната птица, като тя търси първо сѣверното си и послѣ южното си жилище, той заключава:

„Ти си отиде; небесната бездна е покрила твоя образъ, ала на сърцето ми се е дълбоко впечатилъ урока, що ми ти даде, и нѣма скоро да ме остави. Този, който отъ единъ земенъ поясъ до другъ води прѣзъ безпрѣдѣлното небе сигурния ти полетъ, ще води и стжжикитѣ ми прѣзъ дългия пътъ, що трѣба самъ да изтърпя.“

Христосъ поощри мира, като ни даде увѣреніе, че може да се възстанови съобщение между Огца горѣ и чадото долу. И кой ще измѣри утѣхата, що е донасялъ на смутени сърца молитвениятъ часъ?

Ами безсмъртието? Кой ще прѣцѣни мира, що е донесло на скърбнитѣ вѣрата въ бждащъ животъ? Можете да говорите на младитѣ, че съ смъртта всичко се свършвало, защото животътъ е плъненъ и на-

деждата е силна; ала не проповѣдвайте това учение на майката, която стои при смъртното легло на бебето си, или на тогова, който е подъ сѣнката на голѣма скърбъ. Когато бѣхъ младежъ, писахъ на полковникъ Ингерсолъ *) и го помолихъ да ми даде своятъ възгледъ върху Бога, и безсмъртието. Неговиятъ секретаръ отговори, че великиятъ безвѣрникъ не билъ у дома си, а ми приключи единъ екземпляръ отъ една рѣчь, що отговаряла на моя въпросъ. Азъ прочетохъ тази рѣчь съ голѣмо внимание, и намѣрихъ, че той се изказва горѣ-долу както слѣдва: „Не зная, да ли има Богъ. Просто казвамъ, че не зная. Не казвамъ, че нѣма животъ отвѣдъ гроба; просто казвамъ че не зная.“ И отъ онзи день до днесъ не съмъ могълъ да разбера, какъ може човѣкъ да намира удоволствие въ това да отнема жива вѣра отъ човѣшко сърдце и да го замѣства съ студеното и сухо учение: „Не зная.“ Христосъ ни даде доказателство за безсмъртието, и при все това едва ли изглежда потрѣбно да възкръсне нѣкой отъ мъртвитѣ за да ни убѣди, че гробътъ не е краятъ на всичко. На всѣка тваръ Богъ е далъ единъ, който прогласява възкръсението.

Вѣра въ безсмъртието не само утѣшава човѣка, ала управлява и мощно влияние за примиряване на частни лица. Ако дѣйствително вѣрва нѣкой, че човѣкъ умира като скотъ, той може да се вдаде на изкушението да стори неправда на ближния си, когато обстоятелствата сж такива, че общаватъ безопасността отъ узнаване. Ала ако човѣкъ дѣйствително очаква да се срѣшне пакъ, и вѣчно да живѣе съ онѣзи, които днесъ познава, той бива задържанъ отъ вли дѣла отъ страха за безкрайно гризене на съвѣстьта. Ние не знаемъ, какви награди има за насъ, или какви наказания може да се пазятъ за насъ, ала ако да нѣмаше друго наказание, достатъчно би било, щого този, който у-

*) Прочутъ американски безвѣрникъ. Б. Р.

мишлено и съзнателно онеправдае другия, да бъде принуденъ да живѣе за всегда заедно съ онеправданото лице и да му откриватъ низостта и самолюбието. Повтарямъ, вѣра въ безсмъртието трѣба да упражнява мощно влияние за установяване справедливостъ между хората и за полагане по този начинъ основа за миръ.

Истинската формула за доброта.

Христосъ е показалъ пътя къмъ миръ, като ни е далъ и формула за разпространение на доброто. Не всички, които сж дѣйствително желаели да струватъ добро, сж употребявали християнския способъ — дори и не всички християни. Въ всяка-та история на човѣшкия родъ, само два способа сж били употребявани. Първиятъ е насилствениятъ способъ. Единъ човѣкъ има идея, която мисли да е добра; той я казва на съседитѣ си и тѣмъ тя не се нрави. Това го разгнѣва и като зема една тояга, той се опитва да ги накара да я обикнатъ. Една мъжнотия съ това правило е тази, че то се прилага и отъ двѣтъ страни; когато човѣкъ почне да принуждава съседитѣ си да мислятъ като него, той изобщо ги намира готови да приематъ прѣдизвикателството, и тѣ прѣкарватъ толкова врѣме въ опити да се насилствуватъ едни други, че не имъ остава врѣме да си услужватъ единъ на другъ.

Вдъхновението на добръ животъ.

За да нѣма погрѣшка относно Християния планъ за разпространение доброто, Христосъ е влизалъ въ подробности и е наблюдавалъ върху стойността на примѣра — „тъй живѣйте, че като виждатъ други добритѣ ваши дѣла, да прославятъ вашия Отецъ, който е на небеса.“ Нѣма човѣшко влияние, тъй мощно за добро, както онова, що изхожда изъ справедливъ животъ. На една проповѣдь може да се отговори, прѣдставениятъ въ една рѣчь аргументи могатъ да се оспорватъ, ала никои не може да отговори на християнски животъ — това е аргументътъ въ полза на нашата религия, на който не може да се даде отговоръ.

Това може да е бавенъ прогресъ — обръщането на свѣта чрезъ безмълвното влияние на благороденъ примѣръ — ала той е единиятъ сигуренъ прогресъ, и учението се прилага за народи, както и за частни лица. Евангелието на Княза на Мира ни дава единичката надежда, що свѣтътъ има — и тази е увеличаваща се надежда — за разширяването на интернационални спорове.

Ала Христосъ ни е далъ по-основна платформа отколкото е писала нѣкога коя да е политическа партия. Ние се интересуваме въ платформи; ние присъствуваме на политически събрания, пажувайки по нѣкога дълги разстояния за тази цѣль; водимъ словесни войни надъ фразеологията на разни пунктове, и послѣ прѣдприемаме цѣли походи да усилимъ възтържествуването на избирателнитѣ урни на тѣзи платформи. Ала дадената на свѣта отъ Назарянина платформа е много по-обширна и по-обемлива отколкото писаната отъ кое да е политическо събрание платформа на нѣкоя политическа партия. Когато Христосъ съкрати въ една заповѣдь онѣзи отъ десетѣтъ заповѣди, които се отнасятъ до длъжноститѣ на човѣка къмъ ближнитѣ му и ни даде правилото: „Да любишъ ближния си като себе си“, Той прѣдстави планъ за разрѣшението на всичкитѣ проблеми, що измъчватъ обществото сега, или които би могли да се подигнатъ въ бъдаше. Други цѣрове могатъ да посмекчатъ трудноститѣ или да отложатъ деня на разрѣшението, ала това е вседостатъчно и примирението, що то извършва, е постоянно.

Приложено християнство.

Ако бихъ се опиталъ да приложа тази мисль на разнитѣ спорни въпроси, изложилъ се бихъ на упрѣка, че влизамъ въ областта на партийната политика, ала безопасно мога да я приложа на двѣ велики проблеми. Първо, да разгледаме въпроса за капитала и труда. Това не е прѣходенъ или локаленъ въпросъ. Той обръща вниманието на народа въ всички

страни и се е появявалъ въ всѣки вѣкъ. Непосрѣдствената нужда у насъ е арбитражътъ, защото обществото не може да се повѣри на спорящите страни, че ще постъпятъ справедливо, ако имъ се даде безспоренъ контролъ, ала арбитражътъ, като сжалище, е послѣдно прибѣжище. По-добръ щѣше да бѣде ако отношенията между господарь и работникъ бѣха такива, че да нѣмаше нужда отъ арбитражъ. До колкото хората признаватъ сродството си, и постъпватъ единъ къмъ другъ съ духъ на братство, до толкова ще бѣдатъ усигурени приятелство и съгласие. И господарь и работникъ иматъ нужда отъ культивиране на духътъ, който е послѣдствие отъ покорностъ на великата заповѣдь.

Втората проблема, на която искаме да приложимъ тази платформа за миръ, е проблемата що се отнася до натрупването богатства. Ние не можемъ вече да отлагаме разгледването етиката на печеляне пари. Че много отъ огромните щастия, що сж били натрупани въ послѣдните четвъртъ столѣтие, сега се държатъ отъ хора, които не сж дали на обществото достатъчни услуги за притежаванитъ пари, това е сега общеприятна истина. При все че законодателството може и трѣба да защитава публиката отъ грабителско богатство, сѣ пакъ ще се намѣри по ефикасенъ цѣръ въ культивирането на обществено мнѣние, което да постави по-висшъ идеалъ отъ онзи, който толерира използването на нещечелени печалби. Този, който дѣйствително знае, що е братолюбие, нѣма да пожелае да пазми въ нѣщо ближния си, и съвѣстѣта, когато не е прѣгърѣла, ще увѣщава противъ всѣка неправда. Моятъ вѣра за бѣдащето почива на убѣдението, че Христовитъ учения сега се изучаватъ повече отколкото сж се изучавали по-прѣди, и че съ това по-широко изучаване ще дойде прилагането на тѣзи учения въ всѣкидневния животъ на свѣта. Въ миналитъ врѣмена хората четѣли, че Христосъ дошелъ да осияе животъ и безсмъртие и наблѣгали главно на безсмър-

тие; сега тѣ изучаватъ Христовото отношение къмъ човѣшкия животъ. Прѣзъ миналитъ години мнозина сж мислили, че ще могатъ да се приготвятъ за бѣдаще блаженство чрѣзъ уединенъ животъ тукъ; сега тѣ разбиратъ, че не могатъ да ходятъ по стжикитъ на Учителя, ако не обикалятъ за да струватъ добро. Христосъ заяви, че Той дойде за да имаме животъ, и да го имаме прѣзвѣсно. Свѣтътъ разбира, че Христосъ дойде не да стѣсни живота, но да го разшири — да го изпълни съ добра цѣль, усърдие и щастие.

Героизмътъ на вѣрата.

Ала този Князь на Мира обѣщава не само миръ, но и сила. Нѣкои сж мислили, че Неговитъ учения сж приспособени само за слабитъ и страхливитъ, но не и за силни, енергични и амбициозни мъже. Само човѣкъ на вѣра може да бѣде смѣлъ. Увѣренъ, че той се бори на страната на Иехова, той не се съмнѣва въ успѣха на Неговата кауза. Що важи, да ли той участвува въ триумфалнитъ викове? Ако всѣка изговорена въ полза на истината дума има своето влияние, и всѣко извършено за правдата дѣло тежи въ окончателния отчетъ, то не е важно за християнина, да ли очитъ му виждатъ побѣдата, или той умира верѣлъ борбата. Ей, ако и да лежишъ въ праха, когато бѣгатъ въ страха си онѣзи, които ти помагатъ, то пакъ умри съ надежда и мъжествено упование, като онѣзи, които сж паднали тукъ въ боя. Друга ржка ще върти сабята ти. Друга ржка ще издига знамето, догдѣто се чуе отъ трѣбата таиумфалния надъ гроба гласъ.

Само онѣзи, които вѣрватъ, се опитватъ да извършатъ нагледъ невѣзможното, и съ опитването си доказватъ, че единъ може да гони хиляди и двама да обърнатъ на бѣгъ тми. Мога да си прѣдставя, че младитъ християни, които сж били изведжани на арена за удоволствие на онѣзи, които сж били по-диви отъ звѣроветъ, сж били умолявани отъ тѣхнитъ съмнѣващи се другари да не излагатъ на опасностъ

живота си. Ала, колѣничили въ центъра на арената, тѣ сѣ молили и пѣли, догдѣто сж били разкъсани. Колко безпомощни изглеждали, и мѣрена по всѣко човѣшко правило, колко безнадеждна била тѣхната кауза! При все това, вътрѣ въ нѣколко десетилѣтия, силата що тѣ призовавали, се оказала по-крѣпка отъ легионитѣ на императора, и вѣрата, въ която тѣ умирали, тържествувала надъ всяката оная земя. Казва се, че онѣзи, които отивали да се гаврятъ съ тѣхнитѣ страдания, враждали се и се питали: Що е това, що може да влѣзе въ сърцето на човѣка и да го накара да умре тъй, както тѣзи умиратъ? Тѣ били по-велики побѣдители въ смъртта си, отколкото могли да бждатъ, ако бѣха изкупили живота си чрезъ измѣна на вѣрата си.

Каква щѣше да бжде сждбата на църквата, ако равнитѣ християни сж имали толкова малко вѣра, колкото иматъ мнозина днешни християни? И, отъ друга страна, ако днешнитѣ християни имаха вѣрата на мъченицитѣ, колко врѣме щѣше да се мине, догдѣ да се изпълни пророчеството, че всѣки ще се поклони прѣдъ Господа и всѣки езикъ ще Го изповѣдва?

Нашата вѣра би трѣбало да е по-силна дори и отъ вѣрата на онѣзи, които сж живѣли прѣди двѣ хиляди години, защото ние виждаме да се разпространява нашата религия и да измѣства филозофитѣ и символитѣ на вѣра на далечния Изтокъ. Като остарява християнинътъ, той цѣни по-вече и по-вече пълногата, съ която Христосъ изпълва изискванията на сърцето, и бива признателенъ за мира, на който се радва и за силата, що е получила. Той повтаря думитъ на великия ученъ мъжъ, съръ Уилямъ Джонсъ: „Прѣдъ истинния ти олтаръ, небесна истинно, колѣничавъ въ пълна мъжка възраст, както колѣничихъ прѣзъ младитѣ си години. Тѣй искамъ да колѣничавъ, до като отпаднатъ тѣлеснитѣ ми сили, и послѣдната сѣнка на живота ми се освѣтли отъ твоя лъчъ.“

Работа за Христа.

Искреностъта и дѣйствителностьта на молитвата се изпитва съ работа. Не е достатъчно да е църквата чиста, и свободна отъ всѣкакво зло, членоветѣ ѝ трѣба да се стараятъ да струватъ добро въ обществото. Много невѣрници безмилостно критикуватъ църквата и казватъ на лжжа всѣкакви нѣща противъ нея. Какъ да затулимъ устата на тѣзи обвинители на братята? Можемъ да употребимъ силни аргументи, и да проповѣдваме убѣдителни проповѣди, и да пишемъ добри книги въ защита на църквата, и всички тѣзи нѣща ще принесатъ полза. Ала има по-добъръ начинъ. Апостолътъ казва; „Като правите добро, да затуляте устата на невѣжеството на безумнитѣ челоуѣци.“ Това е най-силниятъ аргументъ. Нищо не затуля устата на онѣзи, които лъжливо укоряватъ църквата, тъй ефикасно, както постоянно добротворство отъ страна на онѣзи, които изповѣдватъ да сж послѣдователи на Господа Исуса Христа.

Изобилна е работата, що има да се върши Позивътъ за работници е гласъ и силенъ. Иди работи, днесъ въ лозето Ми,“ е зовътъ, що всѣки християнинъ може да чуе, ако иска да слуша. Лозето е широко. То включавъ дома, църквата, обществото, града, цѣлия свѣтъ. „Свѣтътъ е моята енория.“ Дѣто има благодатна лоза, поливайте я и помогнете ѝ да расте и вирѣе. Дѣто има готова за жътва жътва, прострете сърпа и жънете. Дѣто има твърдина на зло, дайте ръка на помощъ и я съборете. Дѣто има тръне и бодили на заблуда и нечистотия, изкоренете ги.

Старо нѣщо е повѣстьта за Стефана Тингъ, дѣто казалъ на единъ кандидатъ за църковно членство,

който не искалъ да бжде каневъ да върши каква да е работа, че той погрѣшилъ и че трѣбало да отиде вадъ жгѣла и да се присѣдини съ църквата на небесния покой. Небесенъ покой е сладко име за една църква, и привлекателна благодать, ала всѣки християнинъ трѣба да е прилѣженъ работникъ въ Господнето лозе, и почивка, която не е свършено съгласна съ усилената работа, не е почивката, що е общалъ Исусъ на Своите ученици

Всѣки християнинъ трѣба да е работникъ. Работата на църквата често се остава на твърдѣ малцина, а голѣмото болшинство гледа да избѣгне товара. „Всички на работа, и всѣкога на работа.“ Всѣки християнинъ трѣба да е работникъ. Успѣшната църква бива работна църква.

„О работи юнашки;
Денемъ пекътъ търпи;
Иде слѣдъ трудъ почивка
Миръ и веселби:
Службата си да вършишъ
Врѣмето е сега;
Знай че нощта прѣсича
Всѣтъ ти дѣла.“

Мѣстни божества на единъ китайски градъ.

Благ. Фредерикъ Браунъ, въ една статия озаглавена „Религията въ Тиенцинъ“ описва между друго слѣднитѣ мѣстни божества на които се покланятъ китайцитѣ въ този градъ. Тѣ сж описани по реда на популярността си.

Тиенъ-Ти Шенъ, или небесниятъ и земниятъ богъ, се поставя въ вдлѣбнато въ стѣната мѣсто въ прѣдния дворъ на жилища. Идолътъ бива поставенъ на видно мѣсто, тъй че да може да вижда всички които влизатъ въ и излизатъ изъ двора и може да се види отъ многочисленитѣ минаващи насамъ на-

тамъ духове. Общата мисль е, че този богъ е тъй да се каже, богътъ стражаръ между духоветъ и ги пази въ добъръ редъ. Виждайки го, всички познаватъ, че това семейство се покланя на всички богове. Въ него сж прѣдставлявани всички богове, тъй че нѣма нужда да се обвиняватъ домашнитѣ въ прѣнебрѣгване нѣкой богъ. Идолътъ се продава за 5 стотинки.

Тахо Вангъ, или готварскиятъ богъ е вториятъ най-популяренъ отъ мѣстнитѣ богове въ Тиенцинъ. Нему се покланятъ на първия и петайсетия день на всѣки китайски мѣсець. Хиляди идолчета отъ този богъ се продаватъ, защото той трѣба да се подновява всѣка година; негово величество струва 10 стотинки. Неговътъ храмъ е малко вдлѣбнато въ стѣната на кухнята мѣсто. Длъжноститѣ му сж двойки. Той познава интимно погрѣшитѣ на семейството и държи смѣтка за лоши дѣла. Той стои и като посрѣдникъ между семейството и върховния управителъ, и за туй е прѣдметъ на страхъ и почетъ. На 23-й день на послѣдния мѣсець на годината прѣдполага се, че той се възнася на небето и доклавва на своитѣ началници и пакъ бива приетъ у дома си срѣщу китайската нова година. Неговото възнесение се улеснява съ поставянето му вжтрѣ въ едно стояло за лампа покрита съ червена хартия като за столъ. Това се туря въ единъ сламенъ вървопъ прѣдъ вратата, и първенъ се натрива съ захаръ или сиропъ на устнитѣ му; това се прави съ цѣль, като се възнесе богътъ да изказва само сладки нѣща за семейството. Той бива пакъ приетъ срѣщу нова година, когато семейството поставя новъ идолъ да служи за друга година.

Въ Тиенцинъ много върватъ въ

бога *Лисица*. Сдружени съ този богъ сж попадийката, змията и пълхътъ, или боговетъ Ху, Пай, Лю, Хюй. На всички тѣзи богове се покланятъ, ала първенство се отдава на лисицата, понеже тя се счита най важна. Има малъкъ храмъ въ Барабанската Кула въ центъра на града, и прѣдполага се, че богътъ лисица е въ и около това мѣсто. За лисицата се мисли, че упражнява контролъ надъ официалнитѣ печати принадлежащи на висшитѣ правителствени служби. Казватъ, че въ миналитѣ врѣмена, когато пристигалъ вице-кралътъ въ официалната си резиденция слѣдъ назначението си, той отивалъ въ стаята си, колѣничилъ, навеждалъ главата си три пѣти на земята, и принасялъ три чепи вино, три пръчки тамянь и двѣ свѣщи за да си осигори благоволенieto на лисицата, пазачътъ на печата Ако се не покланятъ така на лисицата хората вѣрватъ че печатътъ ще се изгуби, или пъкъ че „Яменътъ“ (правителственото здание) ще се запали. За този богъ се прѣдполага, че може, когато иска, да възприеме човѣшки образъ, или да влиза въ тѣлата на мъже и жени. По нѣкога болести се отдаватъ на това животно; съобразно и китайцитѣ му се покланятъ за да бждатъ избавени отъ болести, както и за много други причини. Прѣди нѣколко седмици азъ влѣзохъ въ храма на Божествената Кула и нмѣрихъ нѣколко поклонници да се покланятъ прѣдъ капището на бога лисица. Между тѣхъ имаше и едно дванйсетъ годишно момче. По униформата му познахъ че е ученикъ въ едно отъ държавнитѣ училища. Азъ имахъ кратъкъ разговоръ съ него и разбрахъ, че той се молилъ да му помогне богътъ лисица въ уроцитѣ му. Забѣлѣзахъ, че бѣше много усърденъ, защото до като

другитѣ поклонници се задоволяваха съ принасяне едно вързопче тамянь, той имаше два вързоба. Има другъ храмъ въ Тиенцинъ, гдѣто още по усилно се покланятъ на лисицата. Именно храмътъ Санъ-Тай Мияо. Болнитѣ и тѣхнитѣ приятели отиватъ въ този храмъ да консултиратъ доктора лисица за всички видове болести. Рецепти се продаватъ отъ свещеницитѣ. Както у насъ има аптеки въ разни части на единъ градъ, тѣй и въ този градъ има идолски капища удобно разположени, божествата на които иматъ значителната слава въ лѣкарското искусство. На тѣзи храмове прѣдставятъ хората по-вечето свои болести.

На Иенъ куанъ, или богинята на очитѣ, се покланятъ въ храма Ниянгъ-Ниянгъ Кунгъ. Капището се посѣщава отъ всички страдащи отъ очни болести или отъ слѣпота. Прѣдполагатъ, че тази богиня била дъщеря на единъ императоръ. Като била дѣва, тя отишла да живѣе по планинитѣ и се посветила на религиозни размисления, тѣй че споредъ Таолтската теория да може да стане духъ. Баща ѝ императорътъ се разболѣлъ и лѣкаритѣ му извѣстили, че лѣкарството приготвено чрѣзъ сваряване очитѣ и ржцѣтъ на дъщеря му ще бжде едичкото сигурно срѣдство за оздравѣването му. Императорътъ прѣдставилъ прѣдложението на принцесата, която на драго сърдце склонила да жертвува живота си за доброто на баща си. На боговетѣ тѣй била угодна нейната синовна прѣданностъ. че тѣ ѝ подарили хиляди ржцѣ и очи. Тази идея за варене очи и ржцѣ е безсмыслено основата за много отъ грознитѣ разкази за чужденци прѣзъ миналитѣ години, които разкази, за добра честь сега изчезватъ. Тази богиня има много поклонници въ Тиенцинъ и е много популярна.

О колко трѣба да се радваме, като четемъ за духовното събуждане на китайцитѣ и за освобождението имъ отъ това унижително идолопоклонство!

Дарилъ ги е Богъ напразно
Съ безбройни добрини
Понеже тѣ омразно
Почитатъ суети:
Съ ревностъ колѣничатъ
Прѣдъ каменъ и дърва
За богове приематъ,
Ръчнитѣ си дѣла.

О братя просвѣтени
Стъсъ блѣскъ небесенъ светъ,
Спасени възродени
Съ Христова благодать;
Явете Божий Агнецъ,
Кажете Го на вси,
Прѣславний живнодавецъ
На грѣшнитѣ души.

Дръ Н. С. Стронгъ.

Интернационалниятъ Мисионерски Съюзъ
въ Клифтонъ Спрингсъ.

Интернационалниятъ Мисионерски Съюзъ, едно отъ най-добритѣ училища на свѣта за евангелскитѣ мисии, държалъ двадесетъ и петата си годишна сесия въ Клифтонъ Спрингсъ (Америка) прѣзъ минилия м. юни. Огъ Гринландийскитѣ студени планини до африканскитѣ горѣци равнини мисионери се събиратъ тукъ да прѣкаратъ седемъ юнски дена въ молитва, съвѣщание и братско общение. Тѣ прѣдставляватъ всички евангелски църкви, тъй като дохаждатъ отъ всички мисийски полета. Най-свѣтлитѣ звѣзди на мисионерското небе сж записани въ регистра на Интернационалния Мисионерски Съюзъ. Този списъкъ е осветенъ и отъ имената на други мисионери, които прѣзъ други дни въ тѣзи събрания сж се

срѣщали съ свои другари, участвували сж въ съвѣщанията на Съюза и послѣ сж отишли за да паднатъ на бѣйното поле или да получатъ своята коронация посрѣдъ свситѣ любими у дома. Двадесетъ и петътъ години отъ живота на Интернационалния Мисионерски Съюзъ сж били отбѣлѣзани съ най-успѣшната жѣтва за Бога отъ Петдесетницата насамъ.

Хиляда и двѣстата членове на Интернационалния Мисионерски Съюзъ сж апостолитѣ на всесвѣтското евангелизиране, специалисти по дѣлото на християнскитѣ мисии. Тѣ дохаждатъ на Клифтонъ Спрингсъ съ пай прѣснитѣ новини отъ полето. Може ли да си прѣдстави човѣкъ по добро училище за евангелски мисии отъ това? Най-важното нѣщо въ едно училище е учителътъ. Чунали сме за забѣлѣжката на прѣдсѣдателя Гарфилда, че единъ чинъ съ единъ студентъ и съ неговия старъ професоръ правелъ идеална колегия. Самуилъ Джонсонъ веднѣжъ казалъ: „да прѣкара човѣкъ вѣколко минути подъ едно дърво въ дъждовно врѣме съ Едмунда Бъркъ било либерално възпитание.“ Помислете за прѣкарване цѣла седмица съ мжже като Джонъ Патонъ, Хенри Мартинъ, Худсонъ Тейлоръ, или Изабела Тобърнъ. Отъ 50 - 60 такива мжже и жени дохаждатъ всѣка година на Клифтонъ Спрингсъ, посветени работници, блѣскаво надарени съ духовни и умствени дарби, съ велики за Христа извършени дѣла; мжже и жени които просто изплащатъ, тъй да се каже, Христовия духъ и знанието за Неговото побѣждаващо свето царство. Тази година централнитѣ личности бѣха Епископъ Харисъ, изъ Корея, Епископъ Уарнъ, изъ Индия, и нѣкой си г-нъ Муди, баптистки мисионеръ изъ Ковго и Суданъ. Горѣ.

щитѣ огньове отъ религиознитѣ съживления въ Кореа и Индия, и романтичността и тайнственността на Суданъ омайваха ни цѣли часове. Никога не съмъ напущалъ Клифтонъ Спрингсъ съ негова мисионерски празникъ на *шатороизпъването* безъ да се почувствувамъ дълбоко трогнатъ отъ даденитѣ менъ блѣскави видѣния, като съмъ стоялъ съ тѣзи мъже и жени, чието очи сж били докоснати съ Христовия прѣстъ на нѣкое далечно мисийско поле. Като бѣхме приведени прѣзъ Индия и великия Китай, издигащи се въ новъ животъ, и на бързо прѣкарани по романтичния Нилъ и по Суданъ, най-голѣмото неевангелизирано мисийско поле на свѣта, или слушахме разкази за героични и триумфални походи по индийскитѣ полета и по ледоветѣ на сѣвернитѣ страни на мъже и жени, които не сж милѣли за живота си, само да могатъ да извършатъ своето служителство, чудно ли ви се вижда, че ние бѣхме изпълнени съ ентузиазмъ и съ нови понятия за триумфалното шествие на Царя Христа?

Нивга не се чува песимистиченъ тонъ въ Клифтонъ Спрингсъ. Работницитѣ, които се събиратъ тукъ, толкозъ малко знаятъ за съмнение относно присѣтствието и силата и непосредственото намѣрение Христово да завладѣе този свѣтъ, колкото прочутия барабанчикъ, който не знаеа да бие за оттегляне.

Най трогателната служба на събора е прощалното събрание. Това събрание се държа въ четвъртъкъ вечеръ на 9 юни (п. к.) Онѣзи, които се връщатъ на своигѣ п лета или отиватъ за първъ пътъ, заематъ мѣста на платформата. Това е всекога трогателенъ моментъ. При все това нѣма нищо погребално въ сълзитѣ или свидѣтелствата. Ако и да знаятъ, че нѣкой отъ тѣхъ ги заплашва мъченическа смъртъ, и че всички трѣба да правятъ голѣми пожъртвования, сѣ пакъ увѣрени, че „задъ мрачната неизвѣстность стои Богъ, който бди надъ Своитѣ,“ тѣ глѣдатъ на бъдащото съ всичката жаркостъ на истински войници на кръста.

ЗА ОРГАНА НА МЛАДЕЖКИТЪ ХРИСТИАНСКИ ОРГАНИЗАЦИИ.

Въ тазгодишния юнски брой отъ „Бюлетина“ на Мл. Хр. Д-во въ София, срѣщаме уводната статия „По поводъ Мл. Хр. Гласъ“, съ което ни се прави упрѣкъ за нетолерантностъ и за неспѣдѣствие въ облизването на всичкитѣ младежки християнски организации.

Като се надѣваме, че настоящата ни статия нѣма да даде поводъ на други недоразумѣния и не ще става нужда за повече обяснения, ние жееамъ да освѣтимъ редакцията на „Бюлетина“ върху цѣлата ни съ издаването на „Мл. Хр. Гласъ“ като при това изкажемъ и мнѣнието си по въпроса за съзидяване и съюзенъ органъ.

Прѣди всичко, ние дължимъ да кажемъ, че уводната статия на „Бюлетина“, макаръ и добръ стъкиена, не е на мѣсто. Ние не се надѣвахме, че този нашъ събратъ ще се разтревожи до тол-

козъ много и съжеляваме, че ни е разбралъ съвсѣмъ криво. Най-напрѣдъ, статията ни „Епвортския Сюзъ и Младежкитѣ Д-ва“, не е спѣвическа и ние не намираме въ нея нищо, съ което да съперничимъ. Ние познаваме уредбата на Епвортскитѣ Дружини и за това можемъ само за тѣхъ да пишемъ и говоримъ, а не и за другитѣ организации, които никакъ или само отчасти познаваме. Ние не сме имали намѣрение да подбиваме кредита на другитѣ организации, както изтъква събратъ. Нимъ трѣба и ние да се сърдимъ, защото въ „Бюлетина“ се помѣстватъ статии само за Мл. Хр. Дружества, а не и за Епвортскитѣ дружини?

Второ, въ „Бюлетина“ се казва: „*ние искаме само да подчертаемъ желанието на тази дружина (нашата) да има свой бюлетинъ,*“

а това, което се тамъ подчертава, ние сме принудени съвсѣмъ да зачертаемъ, защото никога не сме помислили да имаме свой бюлетинъ. Публикуваниятъ отъ насъ брой не е бюлетинъ, но новогодишенъ апелъ и нека забѣлжимъ, че всичкитѣ ни статии сж малко много призиви. Ние не завидѣхме на Софийското Дружество, за издаваниятъ отъ него «Бюлетинъ», нито пъкъ сме помислили, че да се издава бюлетинъ е глѣма работа. Тази мисль бѣше далечъ отъ насъ, когато издадохме «Младежки Християнски Гласъ»; ние тогава се ръководихме само отъ идеята да бждемъ полезни, а не и да съперничимъ на други и сега сме доволни, че ако не на пълно, то поне отъ части постигнахме цѣльта си. Доста насърчителни бѣха отзивнитѣ писма за него; неевангелистичитѣ съ готовност го прочитаха и препоръчваха на други, като най-добъръ вѣстникъ (списание) за младежта, и мнозина ни запитваха дали не е възможно да се издава редовно такъвъ вѣстникъ. Хвала Богу! ето, че е назрѣла нуждата за едно евангелско списание, което да бжде като ръководно начало и полезно четиво за младежта.

Нѣма защо Софийското Дружество да отстъпва „Бюлетина“ на кое да е друго Дружество, защото нито ние, нито пъкъ други ще поискатъ да зематъ това, което е вече въ рѣцѣтъ имъ. Ние останахме като гръмнати прѣдъ редоветѣ, съ които Софийското Дружество приканва да отстъпятъ всички дружествени амбиции и да се почне обща работа. Ако тѣзи думи се отнасятъ за насъ, това е съвсѣмъ несправедливъ уворъ, защото ние не се водимъ отъ амбиции, пъкъ и не вѣрваме да съществуватъ другадъ такива: немислимо е, че нѣкоя отъ Мл. Хр. Организации, като християнска организация, ще се амбицира отъ напръдка и работата на другитѣ организации. Ние не знаемъ защо този събратъ тъй говори, трѣба да има нѣщо неразбрано.

Въ сжщата статия се казва, че дружеството е прѣдприело издаването на „Бюлетина“ само отъ желание да сблужи всички дружества и дружини и да ратува за съюзяването имъ. — Хубаво! тъй да е. . . . но такива статии, като въпросната, не само въ „Бюлетина“, но и въ бждация съюзеиъ органъ не трѣба да се срѣщатъ,

ако искаме да бждемъ напълно солидарни и полезни.

Изобщо недобро впечатление ни направи горнята статия, съ своето недовѣрпе къмъ другитѣ организации, а ние, макаръ и дълбоко огорчени отъ нея, сме готови всичко да забравимъ и да се заловимъ за задружеска работа.

Колкото за назъ, ще кажемъ, че сме едни отъ най-горѣшитѣ привърженици на идеята за единъ *Бъл. Мл. Хр. Съюзъ*, безъ всѣка външна намѣса, и за единъ съюзеиъ органъ. Въпросътъ за съюзяването изглежда, че се разрѣши на лѣтното училище въ София и за туй за него нѣма да говоримъ сета нѣщо, а за съюзеиъ (общъ) органъ ще кажемъ, че сме на мнѣние да се спре „Бюлетина“ и да се започне издаването на мѣсечно списание (ако е седмично още похубаво) и то пакъ отъ сжщото дружество, като най-голѣмо и добръ подготовено. Всички знаятъ, че въ България има доста списания за възрастнитѣ и нѣколко за дѣца, но нито едно за младежи, и по-вечето отъ членоветѣ на Мл. Хр. Организации сж младежи. Това не трѣба ли да ни подсѣща, че е необходимо такова списание, чрѣзъ което да се водятъ младежитѣ въ пътя на истината, правдата и доброто? И ние вѣрваме, че ако едно такова списание се списва умѣло съ единъ лекъ, живъ и силно убѣдителенъ езикъ, ще можемъ да привлечемъ много младежи къмъ Христа. Споредъ насъ туй списание покрай евангелскитѣ истини трѣба да засѣга и всички отрасли на науката, а най-вече духовнитѣ науки. Съ една дума, да спомага на младежа както въ духовния, така и въ тукашния земенъ животъ. Нека не се забравя, че не всѣки младежъ има възможностъ да свърши училище, а такива има и въ нашитѣ дружества и дружини, и тѣ трѣба чрѣзъ четене да попълватъ своето образование. Намъ ни се вижда за необходимо да има отдѣлъ за християнска литература и другъ за извѣстия и проекти.

Дързостъ братя! нека знаемъ, че Богъ ръководи всѣко добро, нека знаемъ, че Той ще благослови скромния ни трудъ и че скоро ще изгрѣе зората на едно по-щастливо и пълно съ надежди бждеще, за едно по-дълбоко и усърдно унапръждане въ Божнитѣ истини. Напръдъ къмъ сплотяване! къмъ задружна работа! Нека бждемъ великодушни и работимъ съ пълна прѣ-

даностъ Богу за съюзяване и съюзенъ органъ, който ще раздухва главницѣ, що мѣждѣятъ въ разнитѣ кѣтове на нашето мило отечество и ще подготви великата спасителна армия, която ще се опълчи противъ тиранията на злото — тая вѣчна оппозиция.

Отъ Варненската Епвортска Дружина

Б. Р. Като даваме мѣсто на горнята статия, ние се радваме на искрення братски духъ, що показва Варненската Епвортска Дружина Въ държаното въ София Лѣтно училище, отъ 29 юли до 5 августъ т. м. се разисква въпросътъ за издаване общъ евангелски седмиченъ вѣстникъ и ако да не се зѣ рѣшението по този въпросъ, приготви се нѣтъ за зима подобно рѣшението отъ двѣтъ евангелски мисии.

Държаниятъ юбилей въ ст. София на Евангелското Дѣло въ България.

Юбилеятъ или петдесетгодишнината на Евангелското дѣло въ България се държа въ ст. София съгласно изработената програма отъ опрѣделената за това комисия отъ 29 юли до 5 т. м. присѣдствуваха най-старитѣ живущи въ България мисии — Докторитѣ Я. Ф. Кларкъ, Х. Хаскевъ и Г. Д. Маршъ, и освѣтъ тѣхъ помлади мисионери и мисии отъ Южна България и Македония. о вѣчето отъ българскитѣ евангелски проповѣдници пазъ Сѣверна и Южна България и Македония сжщо присѣдствуваха

Юбилеятъ се отвори въ вториятъ вечеръ 29 юли въ Евангелската църква съ крайно интересенъ рефератъ отъ Д-ръ Х. Хаскевъ по историческата на мисията въ Южна България и Македония. Рефератътъ на г-на Е. Е. Каунтъ, надзирателя на Методистката Евангелска Мисия въ Сѣверна България по историческата на рѣчната мисия, не се четѣ, поради отсъствието на референта въ Америка

Въ свързка съ юбилея се държѣ и петото Лѣтно Училище на евангелскитѣ проповѣдници и работници на двѣтъ мисии въ България. Рефератътъ по Лѣтното Училище се държаха всѣка зранъ отъ 10 — 2 часа, а отъзп по юбилей — отъ 8 — 10 всѣка вечеръ.

Петото Лѣтно Училище се отвори въ срѣда на 30 юли, въ Софийската Евангелска Църква отъ прѣдседателя Д-ръ Ст. Томовъ, който привѣтствува съ добръ дошли евангелскитѣ проповѣдници и работници и обясни, че най-потрѣбното за всѣки свещенопроповѣдникъ качество *кръ-*

щението съ огнь — се дава отъ Светия Духъ. Лѣтното Училище съ рефератитѣ, които ще се четатъ, дава такива факти и настаивания, които немалко могатъ да спомогнатъ въ работата на свещенопроповѣдника, ако той притежава вече горѣспомнатото необходимо качество. Слѣдъ това се четѣ отъ секретаря протокола отъ миналото Лѣтно Училище, държано въ гр. Варна прѣзъ 1905 г. и се пристѣпни къмъ избирането на ново настоятелство.

Всѣка зранъ се държаха молитвени събрания, водени отъ опрѣдѣленитѣ въ програмата водители, които събрания бѣха, истина, угѣшителни врѣмена отъ присѣдственото Господане.

Всѣхитѣ р. ф. рати по юбилея и Лѣтното Училище бѣха добръ приготвени и живо четени отъ референтитѣ. По-важнитѣ реферати по Лѣтното Училище се разискваха отъ евангелскитѣ проповѣдници и работници.

Юбилейната проповѣдъ въ Недѣля зранъ 3 августъ, се държаше отъ Д-ра Г. Д. Маршъ, прѣдъ многочисленно слушателство, което прѣпльни църквата. Текстътъ бѣше: „Не казуйте ли вие, че още четири мѣсеца има, и жѣтвата паде. Ето, казувамъ ви подигнете очитѣ си, и виждѣ нивата, че сж вече бѣли за жѣтва“ (Иована 4:35). Проповѣдътъ, който бѣше много западателна, се изслуша съ благоговѣйно внимание. Сжщия денъ слѣдъ пладавъ се четѣха писма на английски отъ бивши мисиионери и мисиионери, живущи сега въ Америка. На 8 часа вечерта се държѣ *възпоминателна служба* за починалитѣ и оттегилитѣ се въ двѣтъ евангелски мисии мисиионери.

На юбилея присѣдствува и г-нъ Аветаранянъ, мисиионеритѣ, който живѣе въ Шуменъ и работи успѣшно между мусульманитѣ въ България. Въ едно събрание той обясни значението на стания въ турция прѣвратъ.

Прощалното собрание се държѣ въ понедѣлниятъ вечеръ, часа на 8. На това събрание свѣдѣтелствуваха нѣколкомина отъ присѣдствующитѣ мисиионери и евангелски проповѣдници и изказаха колко сж били назидани и въспрѣдени отъ юбилея и Лѣтното Училище Товѣтъ, що се даде въ това събрание бѣше този: — Напрѣдъ братя; Богъ е отворилъ широко поле за евангелизаторска работа въ България и въ Македония. дѣто прѣзъ послѣднитѣ нѣколко дѣна е извършилъ чудесни и славни дѣла съ събарянето на ужасния тирански режимъ Богъ възобилно да благослови трудовѣтъ на всѣхъ евангелски работници въ България и Македония и да даде, щото втората петдесетгодишнината на евангелското дѣло да се ознаменува съ *моцно* религиозно съживление на Неговото дѣло въ тази частъ на Неговото лозе.